

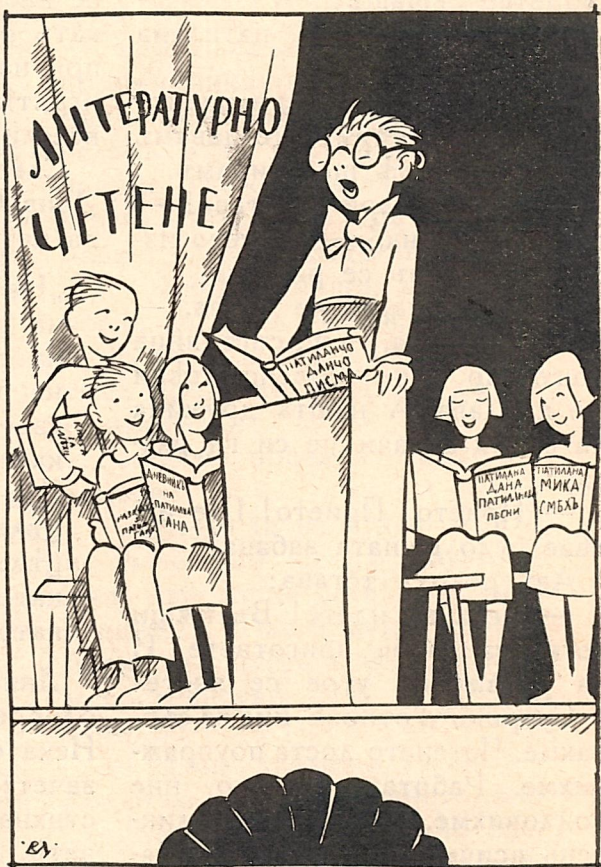
отъ игритѣ и отъ смѣховетѣ съсъ две шепи вземамъ. Затуй моятъ дневникъ съ три думи е писанъ: „смѣхъ, игра и радостъ“. Слушатели драги, добре запомнете! Игра, смѣхъ и радостъ — тѣ на свѣта ностятъ вѣчна свѣтла младостъ!“

Гана поклонъ стори. И пакъ одобрение. Пакъ „да се повтори!“ А когато Ганчо почна да говори (тоя великъ майсторъ безъ книга четѣше) — таквазъ радостъ бликна на всички въ сърдцата, че смѣхътъ безспирно като грѣмъ ечеше. И всичкитѣ старци — и болни и хроми — събра отъ махлата.

Съ патиланча Панча сжщо се повтори. И той чудесии нечакани стори. Но малката Мика, що чѣте накрая, малки и голѣми слушатели смая. Хитро се престори, че ужъ се смушава. Дори се засѣче. Всички се разсмѣха. Тогава тя рече:

— Слушатели драги, не се смѣйте вече. Засѣчката мина. Чуйте що ще каже малкото човѣче. Това не го знае и нашта дружина. Докато ей тука другитѣ четѣха, азъ

вънка раздадохъ до едно яйцата, що бѣхме събрали. Чукаха се вънка, ядоха децата. На играчи гладни кой какво ще стори! Затуй, драги гости, четенето утре пакъ ще се повтори.

Моля, пакъ елате! Яйца донесете!

И то се повтори, драги ми Смѣхурко. Дори се потрети.

Поздравъ най-сърдеченъ!

Твой приятель вѣченъ:

Патиланчо Данчо